

Lilrgi saabelt näha tahaks. See sai lohe toodud, ja kui Keiser seda prouale näitas, lussus see lopikas, mis kuld tee otsas rippus, viina peekrisse. Keiser wöttis, enne kui jooma pidi hakkama, seda peekrist välja. Kui ta aga seda ligemalt silmas nägi ta, et see viina sees oli täieste rohilisels läinud. Sest tundsiwad kõik, et sihwiti viina sisse oli pandud. Üls kuri teener oli seda teinud, et Keisert tappa tahtis. Teener sai surma mõistetud. Wasl-lopila aga lastis Keiser oma frooni sisse panna.

Mõuda on see väest-kopitas üht last rõõmus-tanud, ühe lõrjavale leiba jaatnud, ühe wangiga lahti peastnud, ühe Sultani surma haava eest hoidnud ja ühe Keisri surmast peastnud. See eest on ta Keisri frooni sisje pandud ja on eht praegu alles seal, kui seda näha saaksime. Kuld-tufat aga ma-gab auutumalt mülla-aulus. — Kas nüüd on otsas? Ja muidugi! Aga mis laju fest jutust saab? — Ma mõtlen, et illa ka natuse, kes tahab järele mõtelda. Mõni inimene on wäga suureline ja ühle oma ilu, aini, rilluse ja mõne mu anni pärast, liidab ennast, laidab teisi. Aga Jumal paneb suureliste vastu, ja alandlikule annab ta armu.

Küll mõni põlgab põllumeest,
Kes peastab teda nälja seest.
Küll mõni tööd teeb laisa heaks,
See laissi veel teda sõimab seaks. —
Küll mõni — kes lõrk eluteel,
Wiib kruue förtsi pandiks veel. —
Ei te ta sellegile head,
Waid laistleb, londib oma pead.
Kes aga hoolas, alandlit
Sell' on ta Jumal armulik.

6. Sisut ja süda.

Silmast paistab süda välja,
Mötselb teegi head eht surja;
Hoolast teise silma waata,
Wöib fa südand näha saada.
Möne sõnad palju petivad –
Silmad õigust ülesnäitvad.

7. Ajaviiteks.

Kui „Oh sina tallis aeg!“ hüüdis üks maamees, kui teda kahelja sülla silgavusest merest välja